

LEWIS CARROLL

**ALICE ÎN ȚARA
MINUNILOR**

Traducere, note și cuvânt înainte
de Monica Manolachi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CARROLL, LEWIS

Alice în Țara Minunilor / Lewis Carroll; trad. și cuv. înainte de
de Monica Manolachi – Ed. a 5-a – București: Cartex 2000, 2023

ISBN 978-606-091-151-7

I. Manolachi, Monica (trad.) (pref.)

821.111

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

- Tel/fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76
- Tel: 0745.069.898; 0729.951.763
- www.edituracartex.ro
- e-mail: comenzi@edituracartex.ro
- e-mail: comanda.cartex@gmail.com
- O.P. 4, C.P. 184, București

CUPRINS

<i>În loc de prefață</i>	7
<i>Cap. I</i> În vizuina Iepurelui	13
<i>Cap. II</i> Balta de lacrimi	21
<i>Cap. III</i> O cursă electorală și o poveste lungă	29
<i>Cap. IV</i> Iepurele trimite un „Biletel“	36
<i>Cap. V</i> Sfaturile Domnului Omidă	45
<i>Cap. VI</i> Purcel cu piper.....	54
<i>Cap. VII</i> Ceaiul nebunilor	64
<i>Cap. VIII</i> Terenul de crochet al Reginei	74
<i>Cap. IX</i> Povestea Falsei Țestoase	84
<i>Cap. X</i> Cadrilul Homarilor	94
<i>Cap. XI</i> Cine a furat tartele	104
<i>Cap. XII</i> Alice depune mărturie	112

În după-amiaza aurie
Alunecăm ușor,
Mânuțele vâslesc din greu
Și fără prea mult spor,
Pretind degeaba că ne sunt
Un călăuzitor.

Ce rele, trei! La ora asta,
La vreme de visare,
Să-i ceri povești cui nici de-o pană
Suflare nu mai are!
Cum să le împace biata voce
Pe cele trei glăscioare?

Năvalnic Prima dă poruncă:
– Începe, te ascult!
A Doua vrea „absurdități“
Pe un ton mai reținut.
A Treia mă întrerupe rar –
O dată pe minut.

Deodată liniștea se lasă,
În gând vor urmări
Cum printr-o țară minunată
Fata visând porni,
Urzind cu păsări, animale –
Avem ce povesti!

Și dacă sursa fanteziei
Vreodată îi seca,
Iar istovit, povestitorul
Povestea amâna:
– Restul pe mâine! zicea.
– Ba azi!
Corul ghiduș striga.

Așa dospi Țara Minunilor:
Încetișor, treptat,
Peripeții, scornite bizar,
În carte au intrat.
Iar pe înserat, drumeții veseli
Acasă au plecat.

Un basm! Ia-l, Alice, și pune-l
Cu mâna delicată
Unde vis și amintire de copil
Stau magic laolaltă
Ca o cunună de flori uscate
Dintr-o țară îndepărtată.

Capitolul I

ÎN VIZUINA IEPURELUI

Așezată lângă sora ei pe malul apei și neavând nimic de făcut, Alice începu să se plictisească. Trăsese puțin cu ochiul în cartea pe care o citea sora ei, dar nu văzuse în ea nici poze, nici dialog. „La ce sunt bune cărțile fără poze și fără dialog?“ se întrebă Alice în sinea ei.

Cum medita ea așa (atât cât putea în ziua aceea călduroasă, care o moleșea împăienjenindu-i gândurile) dacă plăcerea de a împleti o coroniță de margarete merita efortul de a se ridica să culeagă florile, trecu deodată în goană pe lângă ea un Iepure Alb cu ochii de mărgean.

Doar pentru atâta lucru nu avea de ce să se mire. Alice nu se miră nici atunci când îl auzi pe Iepure văitându-se:

– Vai, vai! Ce târziu e!

(Amintindu-și mai pe urmă de acest moment, își zise că ar fi trebuit să se mire, dar atunci totul i se păru cât de poate de firesc.) Însă când Iepurele scoase un ceas din buzunarul vestei și se uită la el, după care iuți pasul, Alice sări în picioare, pentru că în clipa aceea își dădu seama că nu mai văzuse niciodată înainte iepure să aibă vestă cu buzunar și din buzunar să scoată un ceas. Fiindcă murea de curiozitate,

alergă după el pe câmp și, din fericire, îl ajunse chiar când iepurele se strecura într-o vizuină spațioasă aflată sub un tufiș.

Cât ai zice pește, Alice hop și ea după el! Nici nu se mai gândi la felul în care avea să se întoarcă de acolo.

O bună bucată de drum, merse prin vizuină drept, ca printr-un tunel, după care o luă brusc în jos, atât de brusc, încât Alice nici nu mai avu timp să stea pe gânduri, dacă n-ar fi fost cumva mai bine să se întoarcă, așa că se trezi alunecând ca într-o fântână foarte adâncă.

Ori că fântâna era foarte adâncă, ori că ea aluneca foarte încet, Alice avu destulă vreme să se uite prin jur și să se întrebe: „Oare ce o să mi se întâmple?” Încercă mai întâi să privească în jos, ca să vadă unde va ajunge, dar era prea întuneric ca să-și dea seama. Apoi se uită la pereții fântânii și observă că erau plini de dulapuri și rafturi de cărți. Ici și colo văzu hărți și tablouri agățate în cui. În cădere, luă de pe un raft un borcan pe care scria MARMELADĂ DE PORTOCAL. Spre marea ei dezamăgire, borcanul era gol. Totuși, nu-i dădu drumul, de teamă ca nu cumva să omoare pe cineva de dedesubt, așa că reuși până la urmă să-l așeze pe unul din rafturile prin fața cărora trecea.

„După o cădere ca asta”, își spuse Alice, „nu mi-ar mai păsa dacă m-aș mai rostogoli pe scări. Ce curajoasă o să le par celor de-acasă! Ba n-aș zice nici păs, chiar dacă aș cădea de pe acoperișul casei!” (Ceea ce chiar putea să se întâmple.)

Jos, jooos, tot mai jooooos. Oare nu avea să se mai oprească niciodată? „Oare câți kilometri am străbătut până acum?” se întreabă cu voce tare. „Probabil mă îndrept spre centrul pământului. Ia să vedem: după cât se pare, asta ar fi la șase mii de kilometri în jos, așa cred...” (Știți, Alice

învățase lucruri de genul acesta la școală și chiar dacă nu era momentul potrivit pentru a se da mare cu ceea ce știa, fiindcă nu era nimeni în jur să o audă, se gândi că totuși nu ar fi rău să repete lecția, așa, doar ca exercițiu.) „...păi da, cam aceasta ar fi distanța, dar stau și mă întreb pe la ce *latitudine* și *longitudine* am ajuns?” (Alice habar nu avea ce înseamnă *latitudine* și *longitudine*, dar i se păreau niște cuvinte grozav de simpatice, pe care îi plăcea să le pronunțe.)

Nu trecu mult și iar începu: „Oare voi cădea până în cealaltă parte a pământului? Ce comic o să fie când o să mă trezesc printre oameni care merg cu capul în jos! Antipozității¹, așa parcă li se spune...” (De data aceasta îi părea bine că nu o aude nimeni, fiindcă nu era sigură dacă li se spunea așa.) „...și poate o să fie nevoie să-i întreb pe oamenii aceia cum se cheamă țara lor. «Vă rog, doamnă, aici este Noua Zeelandă sau Australia?»” (În timp ce vorbea, încercă să se încline respectuos. Închipuiți-vă cum ar putea cineva să facă o reverență în timp ce alunecă în gol! Credeți că ați fi în stare?) „Doamna aceea va crede că sunt o fetiță tare neștiutoare dacă o s-o întreb așa! Mai bine nu. Nu merge să întreb. Sper că o să văd numele țării scris pe undeva.”

Jos, jooos, tot mai jooooos. Cum nu avea altă treabă, Alice începu să vorbească iar de una singură: „Cred că Dina o să-mi ducă dorul diseară!” (Dina era pisica ei.) „Sper să nu uite, la ora ceaiului, să-i pună și ei lapte în farfuriuță. Dina, scumpa mea, ce bine ar fi să fii aici cu mine! Nu sunt șoareci prin aer, dar ai putea prinde un liliac. Știi bine, seamănă foarte mult cu șoarecii. Dar oare pisicile mănâncă liliaci?”

¹ Australia și Noua Zeelandă mai sunt cunoscute și sub denumirea familiară de *Antipozi*. Alice nu își aduce aminte denumirea corectă (n.tr.).

În acel moment, pe Alice o cam fura somnul și repeta întruna, ca prin vis: „Oare pisicile mănâncă lilioci?... Oare pisicile mănâncă lilioci?...“ Uneori spunea invers: „Oare liliocii mănâncă pisici?...“ Însă fiindcă, știți, ea nu știa răspunsul, nici nu prea mai conta cum formula întrebarea. Simțea cum adoarme și începe să viseze că se plimbă de mână cu Dina, întrebând-o foarte serios: „Dina, spune-mi drept, ai mâncat vreodată un liliac?“ Tocmai atunci, se trezi deodată, buf, buf! Ateriză pe un maldăr de vreascuri și frunze veștede. Căderea se încheiase.

Alice nu păți nimic, așa că sări în picioare într-o clipită. Privi în sus, dar deasupra ei era un întuneric de nepătruns. În fața ei era un coridor lung, în capătul căruia se mai zărea încă Iepurele Alb, care alerga cât îl țineau picioarele. Pentru că nu avea vreme de pierdut, Alice o luă la fugă, repede ca vântul, chiar la timp ca să-l audă bombănind, în timp ce el dispărea după colț:

– Vai de urechile și de mustățile mele! Ce târziu s-a făcut!

Alice ajunsese chiar în spatele lui, dar Iepurele dispăruse și ea se trezi într-o sală lungă și joasă, luminată de un șir de lămpi care atârnavă de tavan.

Sala avea uși peste tot, însă toate erau încuiate. După ce se duse să le încerce pe toate, de o parte și de alta a sălii, se întoarse tristă în mijlocul încăperii, întrebându-se cum ar putea ieși ea vreodată de acolo.

Deodată, îi apărură în față o măsuță cu trei picioare, toată din cleștar, pe care nu era nimic altceva decât o cheiță de aur. La început, Alice crezu că trebuie să fie de la una dintre ușile acelei săli, dar vai, ori erau broaștele prea mari, ori era cheița prea mică, în orice caz, nu izbuti să descuie nicio ușă.

Totuși, după încă o tură de sală, găsi o perdea joasă pe care nu o observase până atunci. În spatele acesteia se afla o ușiță înaltă de vreo patruzeci de centimetri. Puse cheița de aur în broască și, spre marea ei bucurie, cheița se potrivește!

Alice deschise ușa și văzu că dădea spre un coridor îngust, nu mai mare decât o gaură de șoarece. Se lăsă în genunchi, să se uite prin acel coridor, și ce să vezi? O grădină nemaipomenit de frumoasă! Ce mult își dorea să iasă din sala aceea întunecoasă, ca să se plimbe puțin printre straturile de flori viu colorate și printre fântânile acelea răcoritoare! Dar nu putea nici măcar să scoată capul pe ușă. „Chiar dacă mi-ar încăpea capul“, se gândi biata Alice, „la ce mi-ar fi de folos fără umeri? Vai, ce mult aș vrea să mă pot strânge ca o lunetă! Cred că aș putea dacă aș ști de unde să încep.“ După cum vedeți, i se întâmplaseră atât de multe lucruri bizare în ultima vreme, încât Alice începuse să-și închipuie că prea puține lucruri pe lume erau cu adevărat imposibile.

Nu avea niciun rost să aștepte în fața ușiței, așa că se întoarse la măsuță, unde mai că spera să găsească o altă cheie sau măcar o broșură cu instrucțiuni despre cum se pot strânge oamenii ca lunetele. De data aceasta găsi o sticluță („asta nu era aici înainte“, își spuse Alice), de gâtul căreia atârna o etichetă de hârtie pe care se puteau citi cuvintele „BEA-MĂ“, cu litere de tipar, mari și frumoase.

Ușor de zis „Bea-mă“, dar Alice, fată deșteaptă, nu se repezi pentru a face una ca asta. „Ba nu, mai bine mă uit să văd dacă nu cumva scrie pe ea «otravă».“ Citise câteva istorioare despre copii care se aleseseră cu arsuri sau care fuseseră înfulecați de lighioane sălbatice și alte asemenea grozăvii, toate acestea pur și simplu pentru că nu voiseră să

țină seama de regulile simple învățate de la cei care le voiau binele, cum ar fi: un vătrau încins te arde dacă îl ții prea mult în mână, iar atunci când te tai adânc la deget cu un cuțit, s-ar putea să-ți curgă sânge. Ea nu uitase că, dacă bei prea mult dintr-o sticluță pe care scrie „otravă“, mai devreme sau mai târziu ți se va face rău.

Totuși, pe sticlă NU scria nicăieri „otravă“, așa că Alice își luă inima în dinți și gustă din ea. Fiindcă i se păru foarte bună (avea un gust amestecat de tartă cu vișine, cremă de lapte, ananas, friptură de curcan, praline și pâine prăjită, caldă, unsă cu unt), o bău până la ultima picătură.

*

* *

„Ce ciudat mă simt!“ exclamă Alice. „Parcă m-aș strânge ca o lunetă.“

Așa și era. Acum măsura vreo douăzeci și cinci de centimetri, așa că se bucură la gândul că va încăpea prin ușița care dădea spre grădina aceea minunată. Dar mai așteptă vreo câteva minute, să vadă dacă nu cumva se făcea și mai mică, lucru de care se cam teme. „S-ar putea, mai știi“, își zise Alice, „să mă sfârșesc de tot, ca o lumânare. Ce-o să mă fac atunci?“ Și încercă să-și închipuie cum arată flacăra unei lumânări după ce suflă în ea, căci nu-și aducea aminte să mai fi văzut vreodată ceva asemănător.

După un timp, observând că nu se mai întâmplă nimic, se hotărî brusc să intre în grădină. Dar vai, săraca de ea! Când ajunse în fața ușii, își dădu seama că uitase cheia de aur, iar când se întoarse la măsuță ca s-o ia, ce să vezi, nu mai putea să ajungă la cheie, era prea sus! O vedea foarte

clar prin sticla străvezie și încercă din răputeri să se urce pe unul dintre picioarele măsuței, dar era prea alunecos. După mai multe încercări zadarnice, biata fetiță se așeză pe jos și începu să plângă.

„Hai, nu mai plânge, nu are rost!“ își spuse Alice cu asprime. „Mai bine ai înceta chiar acum!“ De obicei își dădea sfaturi foarte bune (pe care nu prea le urma) și uneori se muștra singură așa de tare, încât o podideau lacrimile. Odată încercase chiar să-și dea singură palme, pentru că trișase la o partidă de crochet¹, pe care o jucase cu ea însăși. După cum vedeți, acestei fetițe deosebite îi plăcea foarte mult să joace dublu rol. „Dar acum ce rost are?“ se gândi biata Alice. „Degeaba aș zice că sunt două persoane! Vai, abia dacă a mai rămas din mine ceva cât pentru o singură ființă ca lumea!“

La puțin timp, i-au picat ochii pe o cutiuță de sticlă, care se afla sub masă. O deschise și găsi în ea o prăjiturică, pe care scria foarte frumos cu stafide: „MĂNÂNCĂ-MĂ“. „Păi hai s-o mănânc“, își spuse Alice, „și dacă mă face să cresc, o să pot să ajung la cheie, iar dacă mă face să scad, o să mă pot strecura pe sub ușă. Așa că de intrat în grădină, tot o să intru. Nu-mi pasă cum și în ce fel!“

Mușcă o fărâmiță, întrebându-se un pic îngrijorată: „Oare cresc?... Oare scad?...“ Se ținea cu palma de creștetul capului, ca să-și poată da seama dacă se înalță sau descrește, dar descoperi cu mirare că rămânea neschimbată. Bineînțeles, așa ceva se petrece ori de câte ori mănânci o prăjitură, dar Alice se obișnuise atât de mult să i se întâmple lucruri

¹ Joc englezesc cu bile de lemn, în care mai multe persoane lovesc bilele cu un ciocan special, pe rând și urmând un anumit traseu, pe sub arcuri înfipite în pământ (n.tr.).

neobișnuite, încât i se părea plicticos și stupid ca viața să-și urmeze cursul firesc.

Așa că se puse pe treabă și în câteva clipe înfulecă toată prăjitura.

Capitolul II

BALTA DE LACRIMI

„Ciudesnâi, din ce în ce mai ciudesnâi!“ exclamă Alice. (De surprinsă ce era, nici nu mai putea vorbi normal.) „Uite cum mă lungesc, de parcă aș fi cea mai mare lunetă din lume! Adio, picioare!“ (Se uita la propriile-i picioare, dar acestea abia dacă se mai zăreau, atât de departe erau acum.) „Vai, sărmanele mele picioare, cine o să vă mai pună șosete și pantofi, dragile mele? După cum se vede, eu n-o să mai fiu în stare! O să fiu mult prea departe, ca să mă pot ocupa de voi. Va trebui să vă descurcați cum veți ști mai bine. Totuși, va trebui să fiu bună cu ele“, se gândi Alice, „căci poate nu vor mai vrea să mă ducă unde o să vreau eu să merg! Ia să vedem ce-aș putea face pentru ele! Ce-ar fi să le dau câte o pereche de ghete noi la fiecare Crăciun?“

Și se gândi în continuare cum să procedeze. „Va trebui să le trimit prin curier. Ce hazliu o să fie, să trimiți cadouri propriilor tale picioare! Și ce nostimă o să fie adresa!“

Destinatar:

Domnul Picior Drept al lui Alice

Covorașul de la sobă

Nu departe de grilajul de protecție

(Cu drag de la Alice)